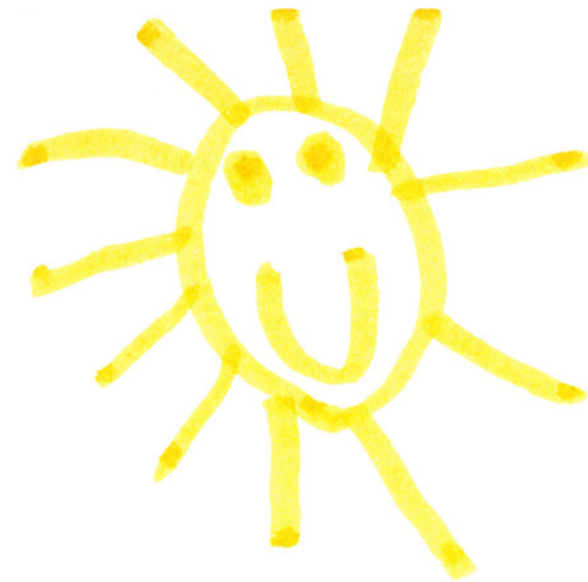

15 NEJKRÁSNEJŠÍCH
POHÁDEK

*Pohádky a obrázky
pro Matouška*

Obsah

- O oslíkovi s pruhama (Sofinka, 4 roky)
- O kůzlátkách a vlkovi (Martínek, 4 roky)
- Pohádka o zajíčkoví (Petříček, 5 let)
- Jak si zvířátka pomáhala (Kubíček, 5 let)
- O mazlivé Pegině (Tobík, 5 let)
- O neposlušném medvědovi (Laurinka, 5 let)
- O zatoulaném oslátku (Jeníček, 5 let)
- O ztraceném zajíčkoví (Karinka, 6 let)
- Jak zajíci vyhráli nad Rumcajsem (Barunka, 6 let)
- O Červené Karkulce (Anička, 6 let)
- O lvech a tygrech v deštném pralese (Matýsek, 6 let)
- O zvířátku s naježeným kožíškem (Lukášek, 6 let)
- O kočičce Mňaučičce (Nelinka, 6 let)
- O veverce Odarce a zajíčku Adámkovi (Nikolka, 6 let)
- O Budulínkovi (Nikolka, 6 let)

Věnování

Knížku věnujeme Matouškovi a ostatním kamarádům, kteří rádi poslouchají pohádky.

Předmluva

Knížka, kterou právě držíte v rukou, je společným projektem dětí, které navštěvovaly v roce 2016–2017 Mateřskou školu Milosrdných bratří. Pro mnohé z nich to byl rok nových objevů, dalšího poznávání světa kolem nich samotných, čas vznikajících přátelství, ale také čas radosti ze smyslu konání a individuálního i společného tvoření. Děti, které se na knížce podílely svými příběhy a obrázky, byly v době jejího vzniku čtyř až šestileté a jediným zadaným tématem pro ně byla „zvířátka v lese“. Pohádky vznikly skrze zvukový záznam a následný přepis. Obrázky malovaly děti průběžně, někdy před vznikem pohádky, jindy po něm. Nešlo o dlouho plánovaný projekt. Nápad na vytvoření knížky vznikl situačně, tak jako bylo situačních mnoho jiných projektů, které děti během svého působení ve školce zrealizovaly.

Jedna z věcí, kterou se děti v mateřské škole učily, bylo vzpomínání. Schopnost držet v paměti vzpomínky na pěkné již dříve prožité chvíle, totiž vedou člověka k vděčnosti a pocitu štěstí. Byli bychom rádi, kdyby naše děti vzpomínaly na přátelství, legraci, překonané překážky, přijímání i dávání odpuštění i radost z pomoci druhému. Aby vzpomínaly i na to, že každý v životě dělá chyby, na kterých se dá něco naučit, a hodnota člověka se od nich neodvíjí. Aby i skrze tuto knížku vzpomínaly na tu spoustu společných zážitků majících vliv na jejich dozrávání v tolik důležitém období jejich života, kterým předškolní věk bezesporu je. A krásné vzpomínky a vděčnost za ně přejeme i vám!

redaktorka

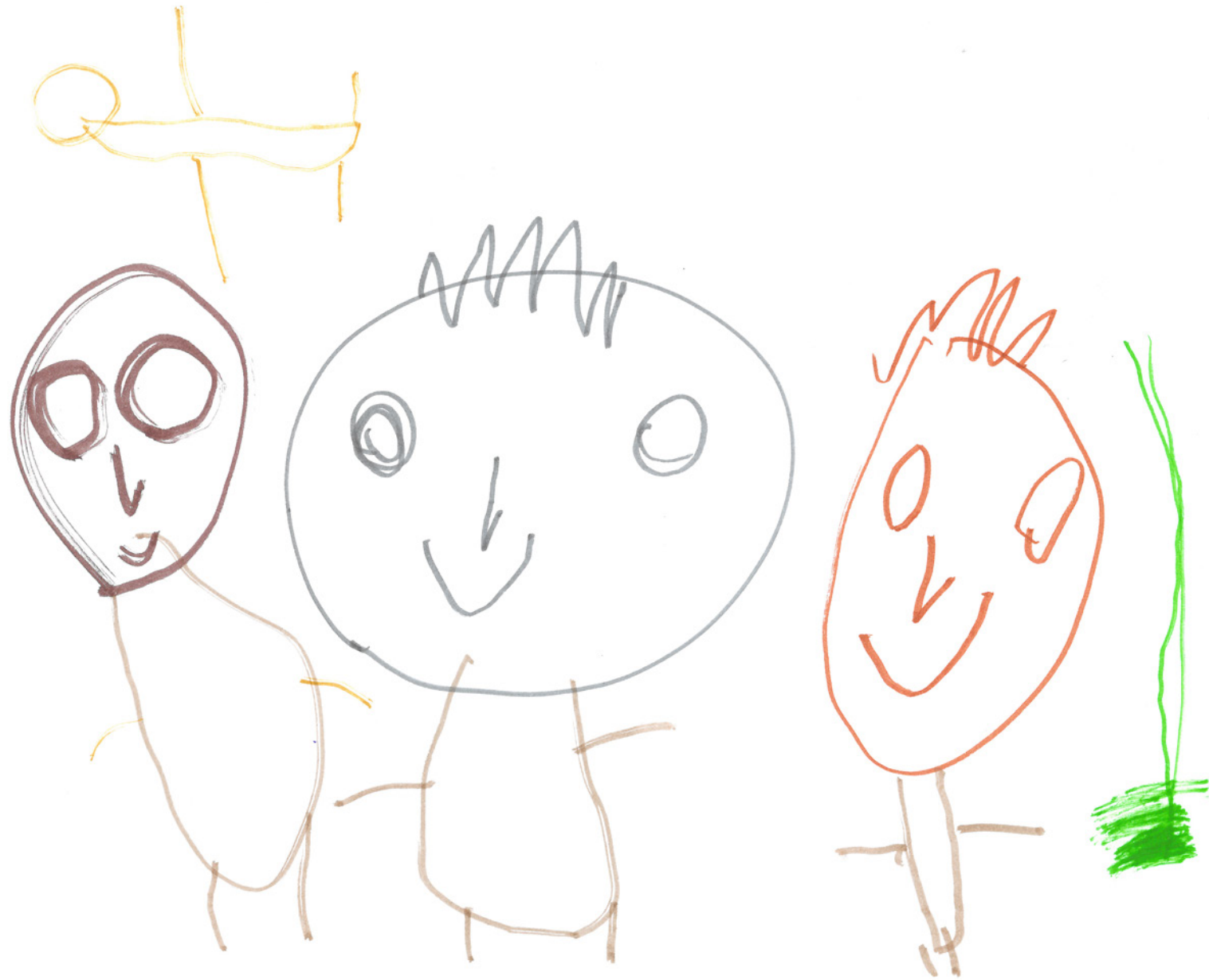

O oslíkovi s pruhama

Byl jednou jeden oslík a přišly jednou nějaké děti a namalovaly mu pruhy černýma a bílýma barvama. A najednou tam přišel jiný oslík a říká: „Jé, zebra!“ A to je konec pohádky.

O kůzlátkách a vlkovi

Byla jednou jedna kůzlátka a maminka jim řekla,
že se jim jde vydat pro jídlo. A pak přišel vlk.
A kůzlátka zjistila, že to je vlk. Pak přišel kuchař,
a pak mu objevil ty tlapičky, a pak je všechny prohnal
a jedno malé kůzlátko zůstalo, a pak přišla maminka,
a pak mu roztrhli břicho, a pak ho hodili do studánky.
A to je konec... a ještě mu tam nacpali kameny.

Pohádka o zajíčkovi

Zajíček se přestěhoval do lesa a tam bydlel
a vždycky šel do lesa něco prozkoumat.

A vždycky tam potkal zvířátko
a to zvířátko chtělo s ním bydlet
a on mu odpověděl: „Jo.“

Jak si zvířátka pomáhala

Na poli byli dva zajíci a vedle nich byla jeskyně.

Zeptali se rodičů, jestli můžou jít do jeskyně.

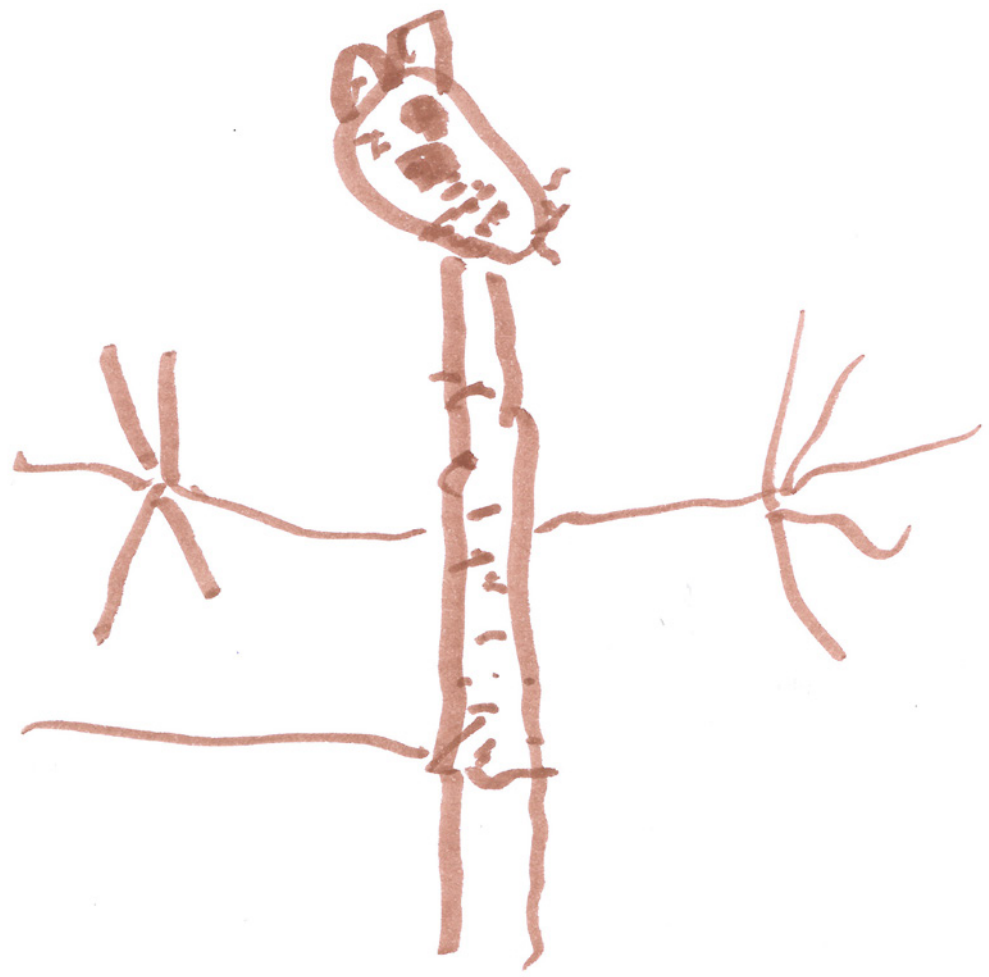
A oni říkali, že můžou jít do té jeskyně.

Tak tam šli, ale žil tam medvěd.

Vzal je do pytle a oni volali o pomoc.

Uslyšeli to máma s tátou a šli pro pomoc,
pro jiná zvířátka. Ta zvířátka – vlk a přátelský medvěd

– ho vyplašili a medvěd tam nechal pytel
a z něho vylezli zajíci a to je konec pohádky.

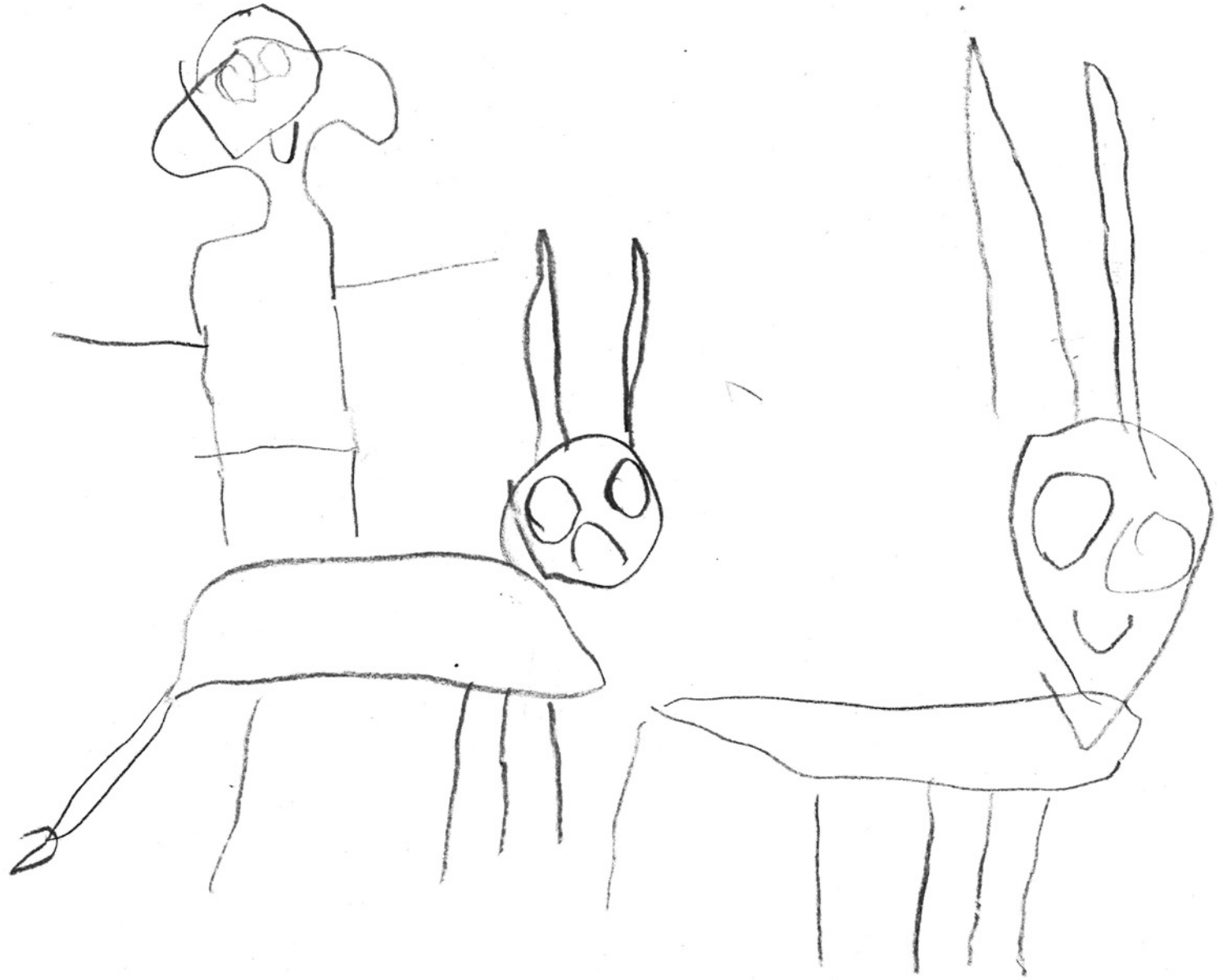
O mazlivé Pegině

Byl jednou jeden dům a tam byla mazlivá Pegina, která se ráda se všemi mazlila. A měla se se všemi ráda. A jednoho dne byla i policejní a obklíčila zloděje, každého zloděje, ze všech stran. I z boku a zezadu i z druhého boku a i zepředu. A těch hodných mazlících Pegin bylo hodně – pět, že je mohl každý člověk spočítat. A to už bylo asi všecko.

O neposlušném medvědovi

Byl jednou jeden Rumcajs a ten bydlel v podzemí a našel Manku. A jednou potkal medvěda, který jim poposadil strom. A Mance to vadilo, když tam věšela prádlo. Řekla Rumcajsovi, ať to medvěd dá dál. A medvěd to dal dál. A pak medvěd večer ten strom zasadil tak, jak to bylo dřív, a pak už je neposlouchal, jestli chtějí strom dát tam, kam chtěou. Ale pak ho už zasadil sám Rumcajs tak daleko, kde už nebyl les, a šel bosky někam dál a tam byli vojáci a ti ho chtěli zastřelit, ale on jim utekl.

O zatoulaném oslátku

Byla jedna oslí maminka a ta měla tři oslátka.
Jednou se stalo, že maminka šla s dětmi nakupovat
a jeden oslík se ztratil. On uviděl motýlka a začal si s ním
hrát a pak se ten motýlek ztratil a oslík brečel.
Celou noc dělal, že brečí. Maminka ho ale našla,
a pak už byli zase všichni a žili až do smrti.

O ztraceném zajíčkovi

Byl jednou jeden zajíček a ten šel na procházku a neřekl to mamince. Šel do lesa a tam se ztratil.

Šli tudy ale nějakí zajíčkové a ti ho našli a přivedli ho k mamince.

Všechno dobře dopadlo.

Jak zajíci vyhráli nad Rumcajsem

Žili byli tři zajíci a v lese bydlel i Rumcajs, který se je chystal chytit. A když se je chystal zabít, tak oni utekli. A byla tam jeskyňka. Oni se tam šli podívat a bylo to tam hezké. Chtěli se v ní zabydlet a dali tam louče. A byla jim zima. Tak tam udělali oheň a potom začali stavět. A když to dostavěli, viděli, že mají málo potravin. Tak šli něco najít a potom to snědli. Když to snědli, tak šli domů a stalo se to, že je Rumcajs našel. Ti zajíci byli ale chytrí a vymysleli si plán. Oni ho v rostlinách zamotali a on spadl a motala se mu hlava. Nakonec teda vyhráli zajíci a to byl konec...

O Červené Karkulce

Byla jednou jedna vesnice a v té bydlela maminka a tatínek. Jednoho dne se jim narodila holčička a ta ráda nosila červené věci. Tak jí začali říkat Červená Karkulka.

Jednoho dne řekla maminka, ať jde za babičkou, která je nemocná. Šla a šla, až potkala vlka. A vlk se jí ptal:

„Copak neseš v košíčku?“ „Víno a bábovku a maso.“

A vlk říká, že má jít natrhat kytičky. Zatím šla Karkulka natrhat kytičky a vlk zatím utíkal k chaloupce. A vlk říká: „Ťuky ťuk, to jsem jenom já, Červená Karkulka!“

„Tak pojd' dál...“ A vlk babičku snědl a lehl si do postele. Pak přišla Karkulka. Vlk si zase stoupl a potom si zase lehl.

Lehl si a strašně chrápal. A přišel tam myslivec a povídá:
„Proč ta babička chrápe?“

A najednou oknem uviděl,
že tam leží vlk. Vzal si nůž, rozřízl mu
břicho a vyskočila Karkulka a babička.
Nacpali mu do břicha kamení
a potom se schovali.

A on jak se vzbudil,
tak šel k studni a chtěl se napít.
Jak se napil, tak se překlopil
do té studny. A dopadlo to dobře,
protože vyhrálo dobro nad zlem.
A tak má pohádka dobrý konec.

O lvech a tygrech v deštném pralese

Byli jedni lvi a tygři. Žili v Africe v deštném pralese. Lovili tam zvěř a jedli maso. A neměli se mezi sebou rádi. Jednou se potkalo lví a tygří mládě a skamarádili se a začali si spolu hrát. A tak se nakonec skamarádili i velcí lvi a velcí tygři.

O zvířátku s naježeným kožíškem

Jednou na velkém poli byli dva zajíci a vedle nich byla velká jeskyně. Ti zajíci se tam chtěli pořád podívat a ta jeskyně byla strašně rozbitá.

A pak jednou ti zajíci tam šli a chtěli si tam udělat dům. Pak za nimi přišel medvěd a chtěl taky s těmi zajíci bydlet.

A pak tam přišel srnec a všichni se pustili do práce.

A když to dostavěli, tak pak tam začali nosit větvičky, slámu, listí, a až to zabydleli, tak pak si tam začali nosit potravu.

A pak jednou tam přišla myš a ta jim tam začala dělat nepořádek. Vůbec se jim to nelíbilo, tak řekli myšce, že to nemá dělat. A pak ta myška odešla pryč a pak si všimli, že ta myška byla přestrojená krysa. Byla to krysa, která je chtěla ošidit. A pak ta krysa jim tam začala jíst potravu a oni ji odhalili. Poznali ji podle kožíšku, že byl takový naježený, a navíc byla trošku větší než myš. Ona zjistila, že tam mají jídlo, a měla hlad, tak proto tam přišla. Jednou ji ta zvířátka zachránila před kočkou, a tak se nakonec všichni skamarádili.

O kočičce Mňaučičce

Žila byla v lese jedna kočička a ta se jmenovala Mňaučička.

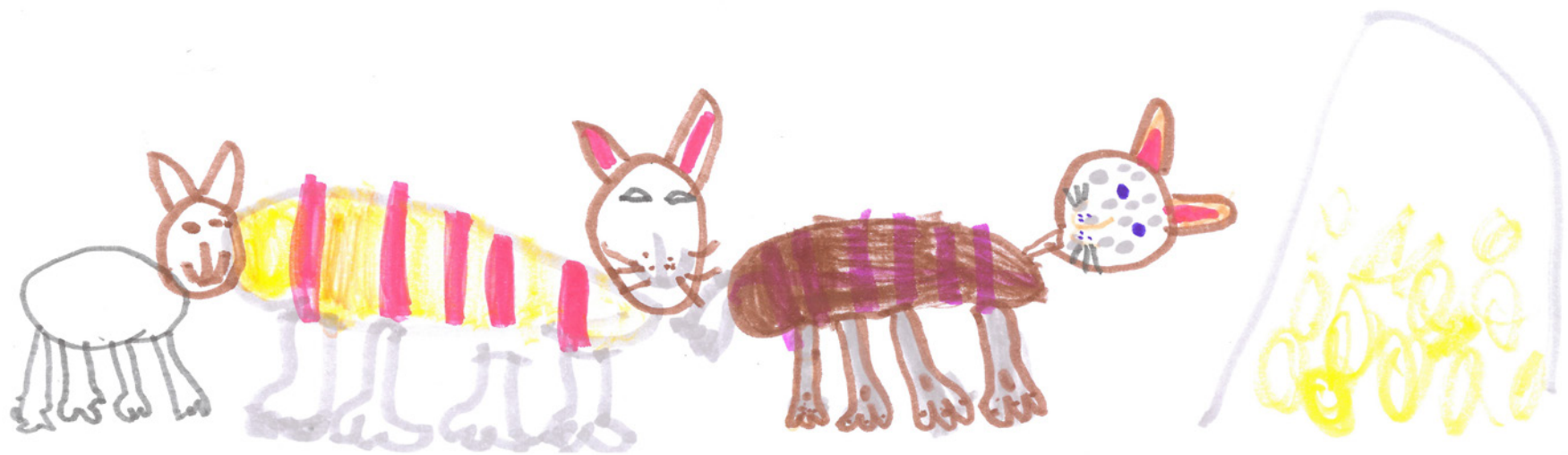
Jednou si šla na procházku po lese
a tam potkala králíka a ten říkal: „Mám hlad.“

A kočička řekla: „Mňau, ale já se tě nebojím!“

A ten králík řekl: „Já si tě sním!“ A tak ji snědl.

Pak šly její kamarádky taky po lese po té stejné cestičce
a potkal je pán a ptal se: „Proč jste tak smutné, kočičky?“

„Ztratila se nám Mňaučička.“

„Já vím, kde je – snědl ji zajíc.

Ale já vím, kde byste si mohly pomoci. Půjdete do takové jeskyně a tam on bydlí. A tam je takový kouzelný zlato, a když si budete něco přát, tak se vám to splní.“ Tak šly do té kouzelné jeskyně a tam se jim to splnilo.

O veverce Odarce a zajíčku Adámkovi

Jednou na louce byla taková velká jeskyně a vedle ní bydlela dvě zvířátka. Měli tam hrozně roztrhanou chalupu z klacíků a nechtěli tam bydlet. Potom se dali do stavby té jeskyně. Jmenovali se veverka Odarka a zajíček Adámek. Když tam jednou byli, přišel vlk a chtěl si je sníst. Potom ale veverka Odarka řekla: „Ne, vlku, sněz si zajíčka.“ Oni se tak totiž spolu domluvili. A zajíček toho vlka kousl a potom ten vlk utekl a už byli zase všichni pohromadě.

O BUDLÍNKOVY

KAPITOLA 1.

V jedné chaloupce žil Budulínek
s babičkou a dědečkem.

Jednou babička s dědečkem chtěli jít nakoupit, tak řekli:
„Budulínku, budeš tady sám, nebudeš se bát?“

„Ne nebudu.“

A babička s dědečkem pokojně odešli.

A dědeček, než zavřel závoru, řekl:

„Ale do chaloupky nikoho
nesmíš pouštět!“

A Budulínek poslechl.

Vtom ale někdo zaťukal na dveře:
„Budulínku, dej mi hrášku, povozím tě na ocásku.“
Budulínek ale věděl, že nikoho nesmí pouštět dovnitř.

Za chvíli se ale rozhodl, že otevře.

Jak se však polekal, když do světnice vběhla liška!

„Liško, hned jdi pryč!“ řekl Budulínek.

„Nevyháněj mě, Budulínku,
já jsem liška docela hodná.

„Tak to jsi ty, liško, cos nám
ukradla kohoutka?“

„To není pravda, já jsem totiž
liška hodná, tak žádné
kohoutky nekradu.“

Budulínek: „Jak to víš, liško, že mám hrášek?“

A pak liška řekla: „Vždyť on je tady na lavici.

Když mi dáš ochutnat hrášku, povozím tě na ocásku.“

Budulínek jí nechtěl dát ochutnat hrášku, a tak to liška vyzkoušela tak, že ho svezla na ocásku, a potom jí dal

ochutnat hrášku. Za chvíli všechn hrášek snědli

a pak liška řekla: „A co kdybysme šli na chvíli ven?“

Budulínek najednou zapomněl, co mu dědeček říkal, a když ho liška lákala ven, poslechl.

A liška s ním uháněla do lesa.

Než se dědeček s babičkou vrátili, byl už v liščím doupěti.

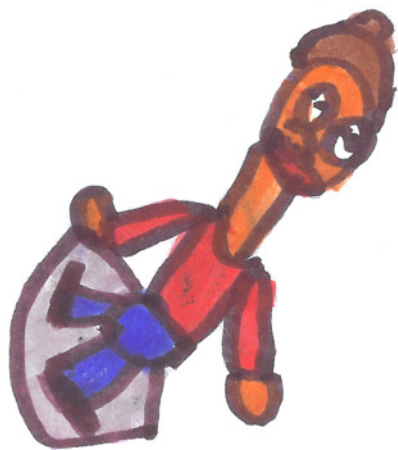
Když se babička a dědeček vrátili, viděli,
že chaloupka je prázdná a Budulínek nikde.
A pak druhý den, když babička uklízela, řekla dědečkovi.
„Pojď se honem podívat, co jsem našla!“

A ony tam byly liščí chlupy!
„Že ona tu ta stará liška byla?
Že ona toho našeho
Budulínka ukradla?
Že mě to hned nenapadlo!“

A pak se pustili
hledat Budulínka.

Pak přišli k takové malé d'ource a v té bylo plno liščích chlupů. Vtom si děda vzpomněl, že má housličky. Zaběhl domů pro housličky a pak si s nima přinesl i pytel. A pak začal na ně hrát. A když vylezly všechny lištičky, pak vylezl i sám Budulínek, a pak už byl konec pohádky.

KAPTO LA 2

Žili jednou dědeček s babičkou a s Budulínkem
a ti chtěli jít koupit novou kozu výměnou za tu starou.
Budulínek měl doma zůstat zase sám.
A jak si tam hrál sám, přestalo ho to bavit
a chtěl se podívat, co mají babička a dědeček v polici.

Když babička s dědečkem vedli tu novou kozu,
najednou se jim vytrhla a chtěla se pást.

A potom se na ni děda s babičkou koukli:
koza se lekla zajíce, který tam spal, a on se jí taky lekl.
Koza se ho tak lekla, že začala běhat dokola
a omotala babičku s dědečkem
tím provazem, tím vodítkem.

A zatímco si Budulínek hrál,
tak ho to přestalo bavit
a chtěl ochutnat lahvičky,
co měla babička na polici.

Najednou slyšel nějaký zvuk.
Myslel si, že pro něj jde čert.
A když se dobře podíval,
byla to jeho stará koza.

Pak Budulínka prudce zabořelo břicho, tak si lehl na zem.
On totiž snědl všechny ty lahve. Přišla tam babička
s dědečkem a ptají se ho, proč pláče?
A aby jim vysvětlil, co dělal? Oni se na něj nejprve zlobili,
ale potom šli pro babku Kořenářku a ta mu uvařila čaj.

A už byli zase všichni zdraví.

Autoři knihy: Lukáš Strnad, Nelly Vavřichová, Nicole Sárová, Matěj Indra,
Anna Ondrušková, Bára Beníčková, Karin Makarová, Jan Albert Zahrádka, Laura Ocelka,
Tobiáš Vacek, Jakub Ubr, Petr Strakoš, Martin Strnad a Sofie Žáková

Ilustrace: autoři

Redakce: Petra Škrdlíková

Jazyková korektura: Alena Němcová

Grafická úprava: Vít Pospíchal

Tisk: knihovnicka.cz

Vydala Mateřská škola Milosrdných bratří v Brně
v dubnu 2017.

Všechna práva vyhrazena :-)

MILOSRDNÍ BRATŘI
MATEŘSKÁ ŠKOLA BRNO

